

TEMBI LOCKE

**DE LA
ZERO**

*O cronică despre iubire,
despre Sicilia
și despre ce înseamnă,
cu adevărat, acasă*

Traducere din limba engleză de
Alunița Voiculescu

*Și să nu crezi că poți hotărî drumul iubirii,
căci iubirea, de te va găsi vrednic, îți va hotărî
ea drumul.*

KAHLIL GIBRAN

Prolog

În Sicilia, toate poveștile încep cu o nuntă sau cu o înmormântare. Povestea mea începe cu amândouă. Așa se face că mă aflam la volanul unui Fiat ruginit, conducând pe un drum șerpuit de țară de lângă Aliminusa, un mic sat sicilian, și adăpostind între coapse o cutiuță de lemn cu cenușa soțului meu. Mă îndreptam către un crâng de măslini de la poalele rurale ale munților Madonie, pe coasta de nord a insulei; acolo se aflau pământurile în pantă, presărate cu peri și caiși bătrâni, ale familiei lui Saro.

Cândva, de pe marginea acestui drum, Saro culesese dude coapte, răsucise ciorchinii dolofani de struguri în vița-de-vie, răscolise cu mâinile goale pământul ca să-mi arate cum creștea bulbul de fenicul sălbatic sub el. Îl privisem cum îl dezgolea, strat după strat, de piele. Apoi îmi spusese să închid ochii. Mi-l apropiase de nas, punându-mă să-i inspir adânc aroma de lemn-dulce pământos, trezind în mine misterele acestui loc. Voia să-mi arate forța și delicatetea acestei lumi naturale — locul lui de baștină. Vara trecută, stătuserăm aici să privim dealurile pe care se jucase când era copil.

— Fă ce vrei, dar adu-mi o parte din cenușă în Sicilia, mi-a spus Saro pe când ne aflam chiar în acest loc.

Cancerul îi revenise de curând, dar moartea lui încă era un lucru abstract. Credeam că mai aveam câteva veri împreună în fața noastră, poate cinci. Însă el se pregătea deja și mă pregătea și pe mine. Acesta era locul în care își dorea ca o parte din el să rămână pentru totdeauna, așadar, iată-mă aici, la aproape unsprezece mii de kilometri distanță de casa noastră din Los Angeles, pentru a-mi ține promisiunea.

Cântecele de sfârșit de vară ale cicadelor și foșnetul șopârlelor ce se refugiau din calea soarelui sicilian aflat la apus mă împresurau din toate părțile. Aerul era înmiresmat de arome ametoitoare de eucalipt, lemn ars și roșii coapte. În depărtare, clopotele bisericii din sat au izbucnit dintr-odată, chemând oamenii la slujba de după-amiază. Pentru o clipă, mi-am imaginat-o pe fiica mea de șapte ani alergând desculță pe strada pavată. Ea era celălalt motiv pentru care mă avântasem spre țărmurile siciliene — era singura cale pe care-o știam ca să-i păstrez tatăl viu în amintire.

Am oprit mașina în vârful unui deal abrupt, am scos-o din viteză și am verificat frâna de mână de două ori. Apoi am scos dintre coapsele mele lipicioase de la transpirație cutia ce ocrotea rămășițele soțului meu. Micuța cutie pentru inele, în care odinioară își ținuse penele de chitară, găzduia acum o parte din el pe care o păstrasem pentru mine. În urma ei, pe locul pe care el îl îndrăgea cel mai mult din trupul meu, a rămas un model alcătuit din linii verticale. Venise vremea. Și totuși nu am reușit să mă conving să ies din mașină.

Saro fusese chef și spunea mereu că se însurase cu o americană, cu o afro-americană ce avea sufletul culinar

al unei italience. După părerea lui, eram italiancă acolo unde toți oamenii ar trebui să fie italieni: la masă. Ceea ce pentru el însemna să prețuiești mâncarea proaspătă și să-ți făurești amintiri și tradiții în timp ce împarți pâinea și bei vinul local împreună cu alții. O viață în care eu am nimerit din întâmplare, în momentul în care am dat, la propriu, unul peste altul sub copertina celei mai bune gelaterii din Italia. Noroc, soartă. O singură privire și mi-a fost de-ajuns să văd că avea genul acela de ochi căprui adânci ce poartă în ei povești, ochi care m-ar fi putut seduce îndeajuns încât să o spun și eu pe a mea. Profilul lui părea desprins de pe o monedă romană, iar chipul — cu pielea măslinie, maxilarul ferm și părul ondulat, negru ca tăciunele — mi-a adus în fața ochilor, ca un fulger într-o zi senină, imaginea trupurilor noastre înlănțuite. Am spus „Mi scusi“, în cea mai bună italiană a mea de colegiu. El mi-a răspuns „Hello“, fără nicio ezitare. Și exact atunci focul s-a întâlnit cu tigia.

Acum pot să văd că în momentul în care Saro a apărut în viața mea a creat aproape instantaneu formă acolo unde fusese doar spațiu. Că a alinat locuri despre care nu știam că aveau nevoie de alinare și a părut cât se poate de dispus să-mi accepte părțile neîmblânzite, neastâmpărate, neterminate și contradictorii. Împreună, am gustat viața ca două furculițe ce mănâncă din aceeași farfurie. Gata să ascultăm, să iubim, să privim în întuneric și totuși să vedem în el un firicel timid de lună.

În cele din urmă, am întredeschis ușa mașinii, iar aerul proaspăt a pătruns înăuntru, aducând cu el și mai multe amintiri. M-am gândit la Saro și mi-am adus aminte de ultima plăcere pământeană pe care am

împărțit-o împreună: o înghețată pe băț în formă de rachetă. Precizia amintirii m-a copleșit. M-a purtat înapoi, până în ultima noastră zi împreună. Atunci când întreg cuprinsul vieții noastre se redusese la măruntele gesturi intime pe care moartea le impune: să-mi hrănesc soțul muribund cu o înghețată pe băț; la momentul în care i-o lipisem de buze, după ce întreaga zi o sâcâisem pe asistentă să scoată din congelator câte una din oră în oră, în caz că se trezea și era în stare să mănânce. Era grija delicată și constantă pe care voiam să i-o ofer, cele din urmă gesturi ale mele ca îngrijitoare și iubită. Am vrut ca ultimele senzații pe cerul gurii lui să fie liniștitoare, blânde, chiar plăcute. Merita din plin asta. În toți anii în care stătusem alături de el în bucătărie, mă învățase că detaliile erau totul. Surpriza primei degustări are loc doar o dată. Iar dacă hotărâsem că înghețata pe băț era cea mai potrivită, atunci trebuia să fie cea mai inspirată dintre toate: lămâie proaspăt stoarsă cu un strop de agavă.

În acele ultime zile, timpul părea că se comprimase și se lungise simultan. Și cu toate că făcusem tot posibilul să o pregătesc pe fiica noastră, Zoela, care tocmai împlinise șapte ani, pentru o viață fără tatăl ei, cu toate că mă străduisem să o țin aproape și să o includ în evenimentul care avea să-i schimbe viața pentru totdeauna, mă teamam că nu făcusem destul.

În ultima zi, am închis ușile glisante de la biroul nostru și m-am așezat lângă el pe patul de spital. I-am plimbat peste buze înghețata care se topea. O întregă viață de săruturi îmi oferiseră acele buze. Apoi l-am sărutat pe frunte și, când m-am tras înapoi, am văzut că o parte din suc îi ajunsese pe limbă. Nu și-a desprins nicio

clipă privirea de a mea. Am lins și eu din sucul înghețat. A zâmbit. Împărtășiserăm un moment de plăcere, la fel ca la început, când, după ce făcuserăm dragoste, îmi șoptise la ureche: „Simt o sete infinită de iubire, iubire pentru trupul și sufletul tău“. Și apoi s-a dus.

Moartea lui a pus din nou tigaia pe foc. Toată puterea pe care o adunasem ca femeie, mamă și iubită se ofilise subit și complet. M-am simțit ca și cum aș fi fost aruncată în crucea amiezii, cu burta în sus, pe stânci colțuroase la reflux, în cea mai lungă și mai arzătoare zi din cel mai lung an al vieții mele. Nu părea să existe niciun capăt al durerii mele, nicio cale de scăpare, ci doar un drum nesfârșit prin ea. Prin întuneric, prin izolare, prin lipsa atingerii lui. Dar cea din urmă promisiune pe care i-o făcusem era cea care mă adusese, luni de zile mai târziu, în această livadă din inima Mediteranei, disperată după o fărâmă de lumină.

Ultimul clopot al bisericii a bătut, iar eu am luat cutiuța cu cenușă în mână. *Amore, l'ho fatto* — am făcut-o. Am reușit să ne aduc pe amândoi până aici. Și am coborât din mașină.

Soarele care apunea mi-a amintit de prima noastră călătorie împreună în Sicilia, când am cutreierat prin miezul ei îndepărtat. Nu era nimic de văzut acolo în afară de munți, lanuri de grâu, vaci, bărbați pe măgari și nenumărate livezi de măslini. Nu prindeam semnal radio, așa că am vorbit cu orele în vreme ce străbăteam drumurile acelea șerpuite, cu interludii de tăcere, în legănatul nesfârșit, în sus și în jos, al micuțului nostru Fiat. Îmi amintesc de lumina după-amiezilor de-atunci ca de un alt pasager în mașină, martor a două vieți în mișcare.

Acum, când în sfârșit am reușit să ies complet din mașină și să stau drept, aveam soarele din nou martor. Pământul îmi fugea ușor de sub picioare.

În fața mea se înălța o poartă mare de fier, sprijinită de două coloane făcute din pietre de țară, pământ compactat și argilă, stivuite unele peste altele. Formau o intrare impresionantă, deși simplă și rustică. De o parte și de alta a intrării principale se întindea un gard din sârmă ghimpată, deasupra unei temelii din piatră, care despărțea pământurile familiei de drum. M-am uitat la el și am înaintat puțin, în speranța că voi găsi o spărtură prin care să trec. Nu exista niciuna.

M-am simțit brusc epuizată, așa că m-am așezat pe o grămadă de pietre ce formau un soi de stăvilă improvizată și am privit către satul din vale. Puteam să văd turla bisericii și, dincolo de ea, câmpurile care cădeau abrupt în valea ce ducea către mare. Apoi am auzit un tractor apropiindu-se.

Nu voiam să fiu văzută în acel moment, nu voiam să-i explic unui fermier care trecea pe drum, întorcându-se acasă cu recolta zilei, de ce stăteam acolo, în fața acelei livezi aproape abandonate. Mai mult decât atât, nu voiam să se afle în sat că nevasta aceea americană de culoare fusese zărită într-un loc în care nimeni altcineva nu a fost vreodată. Așa că m-am ridicat și am grăbit pasul. Am căutat cu disperare un loc în care pietrele din zid să fie măcar puțin deplasate, în urma ploilor și a alunecărilor de teren, ca să mă pot strecura înăuntru. Încercam să găsesc locul exact în care, vara trecută, culeseserăm pere din copaci, iar Saro o ridicase pe Zoela cât de sus a putut, pentru a lua fructul aflat cel mai aproape de soare.

În Sicilia, iubirea, adevărul și durerea nu sunt nici simple, nici directe. Fiecare dintre acestea este la fel de adânc precum rădăcinile măslinilor care împânzesc de veacuri insula. Iar secretele sunt, adesea, și mai adânci. Ceea ce eram pe cale să fac nu era doar secret, ci era, cel mai probabil, și ilegal. În Sicilia rurală, incinerarea era rară spre inexistentă. Avusesem deja înhumarea oficială în cimitirul din sat cu câteva săptămâni înainte. Probabil că răspândirea cenușii, chiar și a unei mici părți din ea, în altă parte decât într-un cimitir însemna violarea vreunei legi civice sau religioase. Însă viața mea era departe de a se supune regulilor, așa că am continuat să răscolesc pământul în căutarea unei căi de acces.

Poate că, dacă m-aș fi gândit mai din timp la asta, dacă aș fi planificat mai bine, dacă nu i-aș fi mințit pe toți cunoscuții din sat în legătură cu drumurile mele — poate că atunci aș fi putut să fac rost pur și simplu de o cheie a porții. Cel mai tare mă neliniștea faptul că nu știa soacra mea. La urma urmei, era o femeie cu care nu fusesem mereu în cei mai buni termeni. Părinții lui Saro refuzaseră invitația la nunta noastră, deloc încântați de faptul că iubitul lor fiu se căsătorea cu o americană — o femeie neagră. Și totuși, acum, fiica mea și cu mine ne aflam ca oaspeți în casa lor. Eram, împreună, o familie îndoliată. Poate că aș fi putut evita murdăria și zgârieturile pe care, cu siguranță, urma să le îndur. Aș fi putut păși la vedere în acest loc, să mă așez liniștită sub soarele la apus, cu șoimii zburând în înalt și cu zbierete de măgari în depărtare. Însă durerea și dragostea mea nu funcționau în felul acela. Și îi făcusem o promisiune celui care fusese iubirea vieții mele. Așa că m-am așezat în genunchi și m-am rostogolit pe sub

Tembi Locke

gardul de sârmă ghimpată, umplându-mă de țărână. Eram hotărâtă să urmez de la zero ultimele instrucțiuni primite de la cheful meu, sperând că acestea m-ar putea conduce cumva spre primii pași din restul vieții mele, viața pe care o mai aveam de trăit fără el.

Partea întâi
ÎNAINTE

Tutto sta nel cominciare.
(*Totul stă în început.*)
Proverb sicilian

Primele gusturi

Am coborât din avion la Roma, confuză din cauza diferenței de fus orar, alături de un cârd de colege de facultate și m-am îndreptat, cu pașaportul în mână, spre ghișeul de vamă și imigrări. Aveam douăzeci de ani și era prima dată când mă aflam în străinătate. Tocmai îmi începeam programul de schimb academic dintre Universitatea Wesleyan și Universitatea Syracuse din Florența.

În terminal m-au întâmpinat primele sunete și mirosuri ale unui bar italian. Forfotea de clienți matinali care își dădeau espressoul peste cap și își mâncau *cornetti*ul. M-am îndreptat către vitrina cu produse de patiserie, am atins geamul cald cu mâna și am arătat cu degetul, asemenea unui copil care încă nu vorbește, când *barista* m-a întrebat ce doream. Am ridicat trei degete. Trei *cornetti* diferite, la pachet. Unul simplu, unul umplut cu cremă de vanilie și unul cu marmeladă. Încă nu știam că în Italia exista câte o versiune a aceluia bar la fiecare colț de stradă. Ori că ceea ce aveam în pungă era la fel de comun precum ketchupul în America sau, mai exact, precum gogoșile. Eram doar fericită și nerăbdătoare să gust din toate.

Italia nu făcuse niciodată parte din planul meu de viață. De fapt, singurul plan măreț pe care îl aveam pe atunci era să ajung actor profesionist după terminarea colegiului. Mi-am dorit dintotdeauna să fiu actriță, încă

din vremea primelor mele amintiri conștiente. Acesta era planul general al vieții mele, așa cum îl vedeam eu, chiar dacă nu aveam nicio idee clară asupra drumului pe care trebuia să-l urmez ca să ajung acolo. Aveam să mă prind eu la un moment dat cum s-o fac. De altfel, nici plecarea de la Wesleyan și din adormitul orășel universitar așezat pe malul râului Connecticut nu le plănuisem. Se întâmplase doar să nimeresc la un curs de introducere în Istoria artei, la sfârșitul unui an dificil ca boboc. Cursul era ținut de profesorul dr. John Paoletti, un specialist de renume mondial în Renașterea italiană. În acea primă zi, când luminile din amfiteatru s-au stins și pe ecran a apărut cea dintâi imagine — o friză grecească din Corint din jurul anului 300 î.H. — am fost de-a dreptul vrăjită. Mi se clarificaseră, în sfârșit, cele două semestre de facultate. După trei săptămâni, hotărâam să mă specializez în istoria artei. Semestrul următor am studiat italiana, care era obligatorie pentru specializarea pe care o alesesem. Spre sfârșitul celui de-al doilea an de studenție, începusem o relație călduță, dar stabilă, cu Connor, asistentul de la cursul de italiană.

Connor era student în ultimul an și provenea dintr-o familie cu sânge albastru din New England, dar avea rude și în Italia. După o escapadă nocturnă în dormitorul lui de la ultimul etaj al casei frăției, în timp ce eu îl ajutam să strângă paharele de bere, el m-a ajutat să iau hotărârea de a studia un semestru în Italia.

M-a convins că era singura modalitate prin care puteam ajunge să vorbesc fluent italiana și că, totodată, aveam ocazia să iau și o binemeritată pauză de la micul orășel din Connecticut, fără să-mi ratez absolvirea. Mi-a

sugerat Florența. Avea o soră acolo, Sloane, care abandonasese ideea unei licențe la Colegiul Vassar în favoarea unei vieți de expat în Italia. Era cu câțiva ani mai mare decât mine și avea de multă vreme un iubit italian, Giovanni, cu care intrase în afaceri, deschizând un bar numit No Entry. Connor m-a asigurat că avea să mă ia sub aripa ei protectoare. Instrucțiunile pe care mi le-a dat erau simple: „Caută cel mai apropiat telefon public de îndată ce ajungi în Florența și sun-o pe Sloane. De restul, se ocupă ea”. Aveam numărul ei pus la loc sigur, în pașaport, când m-am îmbarcat în zborul Alitalia, la New York.

* * *

Răsplata diferenței de fus orar vine sub forma unui nou set de coordonate, a unei noi limbi și a delicatelor locale. Italia nu m-a dezamăgit deloc. Îmi mâncam *cornetti*, în timp ce mă uitam pe fereastra autobuzului care mă ducea de la aeroportul din Roma la Florența la chiparoșii, dealurile și fermele care treceau pe lângă noi. Era ca și cum vedeam pentru prima dată un loc pe care aveam senzația că îl știam dintotdeauna. Când am ajuns în sfârșit la Florența, sub soarele de vară al amiezii, am coborât din autobuz, nesigură pe picioarele mele, lângă biserica San Lorenzo. Deja simțeam că de-abia aștept să scap de majoritatea fetelor din programul de schimb studențesc. Un zbor transatlantic și apoi încă două ore cu autobuzul fuseseră destul.

Spre deosebire de ele, eu nu venisem în Italia să fac cumpărături și să umblu aiurea cu fetele din frăție. Nu aveam în portofel cardul de credit al părinților și nu eram

în căutarea vreunei idile cu un italian sau a călătoriilor lunare la Paris. Aveam la mine o sumă modestă, ca bani de cheltuială pentru un semestru, și chiar voiam să studiez istoria artei. Îmi doream mai mult de la această ședere de trei luni aici. Jinduiam după ceva ce încă nu puteam să exprim în cuvinte.

După ce mi-am luat geanta de voiaj din compartimentul pentru bagaje al autobuzului, grupul nostru numeros a fost împărțit și transportat către mai multe *pensioni* din apropierea gării pentru o noapte sau două, până când aveam să fim toate repartizate și livrate familiilor italiene ce urmau să ne găzduiască. Primul lucru pe care l-am făcut după ce am urcat cele trei etaje ale unei scări înguste de piatră până în camera mea de trei persoane a fost să-mi las geanta jos și să mă așez la coada formată în preajma telefonului de la intrarea principală. Am făcut ceea ce făcea orice fată: am sunat acasă. De fapt, la două case: mai întâi la mama și apoi la tata, ca să-i asigur pe amândoi că ajunseseam cu bine. După care am sunat la Sloane.

— Ciao, Tembi! s-a auzit o voce care suna de parcă tocmai ne văzuserăm cu o seară-două înainte la un *aperitivo*. Connor mi-a povestit despre tine. Așteptam să mă suni. Unde ești?

— La hotel, lângă gară.

Nu am spus *pensione* pentru că nu eram sigură că aş fi pronunțat corect în italiană.

— Vin să te iau, a spus ea într-o engleză guturală de New England acoperită de o cadență italienească.

Am știut într-o clipă că era mai europeană decât aveam să fiu eu vreodată.

— Hai să luăm cina împreună. Oricum am treabă în oraș diseară. Vin să te iau la opt.

Era trecut de ora prânzului când am închis telefonul, atât cât reușeam eu să-mi dau seama din cauza decalajului de fus orar. Aveam timp suficient să trag un pui de somn, apoi să fac un duș și să mă pregătesc pentru prima mea cină autentic italiană. Celelalte fete începuseră să se adune și să-și facă planuri pentru explorarea zonei din jurul hotelului, probabil ca să caște ochii la vitrine și să mănânce ceva, însă eu am refuzat invitația de a merge cu ele.

— Vine o prietenă să mă ia mai târziu, le-am explicat eu.

Genul de laudă subtilă care nu avea cum să mă facă prea simpatică printre fetele alea.

Sloane și-a făcut apariția valvârtej la *pensione* la ora 20:45, într-un vechi Fiat Cinquecento de culoare alb-albăstrie. Era o mașină pe care o mai văzusem doar în *I Vitelloni*, un film pe care îl vizionasem la cursul de neorealism italian. A tras-o pe trotuar, a sărit din scaunul șoferului și a venit să mă îmbrățișeze. Păream două vechi prietene care nu se mai văzuseră de o veșnicie și care de-abia așteptau să se reîntâlnească. Șuvițele ondulate ale părului ei castaniu îi cădeau în despicătura bronzată dintre sâni, pe care reușea cumva să o aibă chiar dacă era evident că nu purta sutien. Zâmbetul îi era la fel de îndrăzneț și strălucitor ca rochia mini înflorată, în culori pastelate, marca Betsey Johnson. Însă picioarele ei infinit de lungi erau cele de la care nu-mi puteam lua ochii. Connor menționase că fusese studentă la Teatru, iar asta mi se părea de la sine înțeles acum, când o vedeam cum se mișca de parcă ar fi urcat sau ar fi coborât de pe o scenă. Mă simțeam ca un trol pe lângă ea, îmbrăcată în

jeanșii mei Gap, un tricou cu decolteu în V și bocancii cu șireturi, o ținută care mi se păruse atât de cool pe când mă plimbam pe peluza de la Wesleyan...

— Hai sus! a spus ea după ce a terminat cu îmbrățișatul.

A deschis ușa din partea pasagerului și s-a strecurat pe deasupra schimbătorului de viteze pentru a ajunge la volan. În timp ce făcea asta, și-a aruncat geanta de piele cu franjuri pe bancheta din spate, după care s-a răzgândit, a întins mâna să o ia înapoi, a așezat-o în poală și a scos un joint.

— Vrei?

— Nu, mulțumesc.

Părea că trăsesse deja câteva fumuri. Se vedeau urme de ruj pe el.

— O lăsăm pe mai târziu, atunci. Avem destul timp, a zis ea și a pornit motorul. Mai întâi mergem să ne întâlnim cu prietenii mei de lângă San Casciano. Luăm cina la ei acasă. El e pictor, iar ea îi face Luisei vitrinele. După asta, mergem cu toții la bar.

A tras un fum lung, apoi și-a stins jointul pe podeaua mașinii.

— Pune-o în spate, a spus ea și mi-a dat geanta. Și pe a ta la fel, a adăugat ridicându-mi din poală rucsacul maro de pânză.

Am făcut ce mi-a spus și am pornit la drum, cu vântul de vară al orașului suflând prin ferestrele deschise ale mașinii. A condus printr-un labirint de pasaje atemporale și străduțe înguste pavate cu piatră, luminate de felinare chilimbării. Am scos mâna pe geam, iar Florența s-a mișcat printre degetele mele.

Când am ajuns în sfârșit la casa lui Massimo, o vilă toscană situată undeva în apropiere de cea în care copilărise

Niccolò Machiavelli, mă luptam cu răul de mașină și cu emoțiile.

— Vorbește cineva engleza?

— Puțin, dar o să traduc eu. Hai!

După care a răsucit mânerul ușii neîncuiate de la intrare și s-a năpustit imediat în casă ca o tornadă care tocmai atinsese pământul, urmărind sunetul jazzului și sporovăiala ce păreau să vină dintr-un colț îndepărtat, de la primul etaj.

M-am târât în urma ei, timidă și copleșită de ceea ce vedeam în jurul meu. Eram convinsă că mă plimb printr-un platou de film Merchant Ivory. Pardoseli din piatră, tapiserii rafinate, biblioteci din mahon. Sloane s-a uitat în urmă și m-a apucat de mână chiar înainte să ieșim pe terasă, unde am putut vedea cel puțin zece sau doisprezece italieni strânși în grupuri de câte doi sau trei. Fiecare conversație părea intimă și teatrală și totul se petrecea în spatele unui vâl gros de fum de țigară.

— O să-l pun pe Massimo să-ți arate colecția lui de artă înainte să plecăm, mi-a șoptit Sloane aplecându-se spre mine și strângându-mă de mână.

Am tras agitată de spatele tricoului, ca să-mi acopăr blugii. Eram atât de conștientă de mine însămi, încât nu am fost în stare să găsesc niciun răspuns potrivit.

— Are un Picasso în dormitor.

Și cu asta m-a împins în mijlocul terasei:

— *Eccola, Tembi! Un'amica americana.*

Apoi mi-a aplicat un sărut dramatic pe obraz, s-a răsucit pe călcâie și m-a părăsit. Oare mi se părea mie sau oamenii trasau mici linii de cocaină pe măsuța rustică de cafea?

M-am întors să mă alătur și eu grupului imposibil de cosmopolit și boem, adâncit în conversații. Știam des-tule cât să refuz cocaina. Nu am cerut să văd Picassoul. Sincer, nici nu știam cum și nici nu eram pregătită să-i cer unui bărbat pe care abia îl cunoscusem să mă ducă în dormitorul lui. Cu toate acestea, chiar și prin ceața mea provocată de diferența de fus orar, simțeam că un sine nou, pe care nu îl cunoscusem până atunci, începea să se contureze în mine. Pulsul plin de energie al serii a pus stăpânire pe mine, iar eu mi-am jurat, atunci și acolo, să întâmpin cu bucurie neprevăzutul. Acest nou eu avea să îmbrățișeze fiecare aspect al aventurii. Eram deschisă, la bine și la rău, pentru orice ar fi putut să vină. Ca un ou cu gălbenușul expus, mă simțeam vulnerabilă și veselă în același timp. Sloane avea să-mi arate calea, iar eu o voi urma — în limitele rezonabilului. Îmi plăcea senzația acestei noi țări pe pielea mea, iar limba ei începea să prindă rădăcini în gura mea. De-a lungul acelei nopți, în timp ce bâjbâiam prin italiana mea de grădiniță, am încetat să mai roșesc și am devenit din ce în ce mai sigură pe mine, cu fiecare conversație. Într-o singură zi, Italia mă făcuse deja să mă simt bine cu mine însămi. Nu aveam prea multe așteptări. La urma urmei, mi-am spus, voi sta aici doar câteva luni. Când m-am uitat de jur împrejurul terasei, nu mi-am putut imagina că vreunul dintre acei oameni ar putea să-mi rămână prieten pe viață. Italia nu era decât o scurtă aventură, un timp în afara timpului. Un interludiu perfect.

Dimineața m-a găsit înapoi în camera mea de trei persoane de la *pensione*, cu ochii în tavan și întrebându-mă serios dacă nu era cazul să mă ciupec singură.